

POSTANOWIENIE

Dnia 7 listopada 2017 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Marta Romańska

w sprawie z powództwa T.K.

przeciwko A.M.

o ochronę dóbr osobistych,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 7 listopada 2017 r.,

na skutek skargi kasacyjnej powoda

od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...)

z dnia 7 lipca 2016 r., sygn. akt I ACa (...),

1) odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;

2) zasądza od powoda na rzecz pozwanego kwotę 710 (siedemset dziesięć) zł tytułem zwrotu kosztów postępowania kasacyjnego.

UZASADNIENIE

Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona (art. 398⁹ § 1 k.p.c.). Obowiązkiem skarżącego jest sformułowanie i uzasadnienie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania w nawiązaniu do tych przesłanek (art. 398⁴ § 2 k.p.c.), gdyż tylko wówczas może być osiągnięty cel wymagań przewidzianych w art. 398⁴ § 2 k.p.c. Rozstrzygnięcie

Sądu Najwyższego w kwestii przyjęcia bądź odmowy przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania wynika z oceny, czy okoliczności powołane przez skarżącego odpowiadają tym, o jakich jest mowa w art. 398⁹ § 1 k.p.c.

Powód we wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania powołał się na potrzebę wykładni przepisu prawnego budzącego poważne wątpliwości oraz wywołującego rozbieżności w orzecznictwie (art. 398⁹ § 1 pkt 2 k.p.c.), a mianowicie art. 11 ustawy z 6 lipca 1982 r. o radcach prawnych.

Przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania ze względu na tę przesłankę wymaga oznaczenia przepisu mającego być źródłem wątpliwości interpretacyjnych, wskazania na ich rodzaj i źródło, ale przede wszystkim wykazania, że istnieją, co wiąże się z koniecznością przytoczenia odmiennych wypowiedzi orzecznictwa lub doktryny dotyczących przepisu mającego podlegać wykładni. Chodzi w tym przypadku o rozbieżne wypowiedzi w orzecznictwie Sądu Najwyższego, a jeśli przepis nie był wykładany przez Sąd Najwyższy, to rozbieżne wypowiedzi sądów powszechnych, lecz nie sądów pierwszej i drugiej instancji w tej samej sprawie, gdyż sąd drugiej instancji powołany jest do tego, by korygować uchybienia sądu pierwszej instancji (por. np. postanowienie Sądu Najwyższego z 24 kwietnia 2003 r., I PK 577/02, OSNAPiUS 2003, nr 15, poz. 1).

Powód we wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania nie wykazał, by zachodziły okoliczności przytoczone wyżej, które by mogły usprawiedliwiać stanowisko, że art. 11 ustawy z 6 lipca 1982 r. o radcach prawnych jest źródłem rozbieżnej wykładni i budzi wątpliwości interpretacyjne. Powód przytoczył kilka orzeczeń Sądu Najwyższego, w których wyrażony został pogląd, że działając jako pełnomocnik procesowy, radca prawny zwykle „skazany” jest na wiedzę jedynie o tych faktach, o których dowie się od mocodawcy. Te zatem fakty prezentuje w procesie i nie ma obowiązku badania czy są one prawdziwe. Nie może przeto ponosić odpowiedzialności za ich zgodność z prawdą, chyba że przeciwnik procesowy udowodni, iż pełnomocnik działał ze świadomością ich niezgodności z prawdą. Takie samo stanowisko Sąd Najwyższy zajął też ostatnio w wyroku z 24 maja 2012 r., V CSK 255/11 (nieopubl.). Powód nie powołał ani jednego

orzeczenia czy poglądu doktryny, w których by zaproponowano inne podejście do wykładni art. 11 ustawy z 6 lipca 1982 r. o radcach prawnych.

Kwestia, czy w konkretnym przypadku wykazane zostanie, że pełnomocnik, któremu zarzuca się naruszenie dóbr osobistych działań ze świadomością niezgodności faktów przedstawionych w piśmie procesowym z prawdą ma charakter dowodowy, ściśle związany z przebiegiem i wynikami czynności podjętych w konkretnej sprawie, a Sąd Najwyższy nie zajmuje się ustalaniem faktów i oceną dowodów, gdyż nie działa jako sąd kolejnej instancji w sprawie.

Powód we wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania wskazał również na konieczność rozpatrzenia przez Sąd Najwyższy naruszenia przepisów prawa procesowego przez Sąd drugiej instancji, zwłaszcza art. 233 § 1 w zw. z art. 391 oraz 378 § 1 i art. 382 k.p.c., ale nie wyjaśnił, z którą spośród przytoczonych wyżej przesłanek przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania tę potrzebę należy powiązać. Tymczasem dla spełnienia wymogu z art. 398⁴ § 2 k.p.c. konieczne jest zawarcie w skardze kasacyjnej odrębnego wniosku o jej przyjęcie do rozpoznania, zawierającego profesjonalny wywód prawny nawiązujący do wymienionych w art. 398⁹ § 1 k.p.c. przesłanek przedsądu ze wskazaniem, które z nich występują w sprawie i z uzasadnieniem stanowiska skarżącego w tym przedmiocie (por. np. postanowienie Sądu Najwyższego z 26 kwietnia 2006 r., II CZ 28/06, nieopubl.). Sąd Najwyższy nie jest bowiem trzecią instancją sądową i nie rozpoznaje sprawy, a jedynie skargę kasacyjną, będącą szczególnym środkiem zaskarżenia, wnoszonym i rozpoznawanym nie tylko w interesie skarżącego, ale przede wszystkim w interesie publicznym (por. postanowienie Sądu Najwyższego z 24 kwietnia 2014 r., I CSK 510/13, nieopubl.).

Z powyższego wynika, że przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania jako nadzwyczajnego środka zaskarżenia jest możliwe w razie spełnienia takich warunków formalnych, których skarżący nie spełnił.

Mając powyższe na uwadze, na podstawie art. 398⁹ § 1 k.p.c. oraz - co do kosztów postępowania - art. 98 § 1 i 3 k.p.c. w zw. z art. 398²¹ i art. 391 § 1 k.p.c., § 2 pkt 4, § 8 pkt 2 w zw. z § 10 ust. 4 pkt 2 rozporządzenia Ministra

Sprawiedliwości z 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz. U. poz. 1804 ze zm.), orzeczono jak w postanowieniu.

aj